

Nr. 1

JANUAR 1951

27. Aargang

Hvordan vil det gaa i det nye aar 1951?

Naar der ved aarsskiftet bliver udvekslet nyt-aarshilsener, falder der ofte udtalelser om, at nu slap vi da gennem det gamle aar og beholdt skindet paa næsen. Men hvordan vil det nu gaa i det nye aar? Ja, det er jo netop derom den store interesse samler sig for tiden, eller man kan sige — ja, det er netop det, der skaber det store nervetryk — hvorledes kan man se fremtiden i møde?

Det svundne aar har, organisationsmæssigt set, været forholdsvis roligt. Vort store haab var, at organisationerne med de politiske partiers medvirken kunne have opnaaet at skabe en trafikordning efter de linier, der nu ad aare har været arbejdet paa i transportorganisationsudvalget, og som ved en praktisk regulering skulle kunne hindre den meningsløse og samfundsskadelige konkurrence, som vi havde været vidne til mellem de to store verdenskrige. Dette lykkedes desværre ikke paa grund af reaktionære og egoistiske interesser, som i sidste instans blev sat i højsædet i det udvalg paa rigsdagen, hvor sagen kom til behandling, og hvor man fik skabt en orden, hvis eneste lyspunkt er, at dens levetid er begrænset.

Tilbage har man kun at haabe, at de til sin tid indhøstede erfaringer maa blive i stand til at skaffe mere samfundsnyttige synspunkter frem saaledes, at man ved en ændring af det nu bestaaende maa kunne finde frem til en virkelig regulering af trafikken, til gavn for samtlige trafikmidler og dermed ogsaa til gavn for samfundet.

Regeringsskiftet og de dermed følgende nedskæringsstendenser, lover ikke noget godt for den

nærmeste fremtid. Næppe var den nye regering placeret, før rygterne om lønstop og nedskæring blev lanceret, men blev dog ved adskillige resolutioner og presseudtalelser, saavel fra organisationerne som fra den samlede arbejderbevægelses side, mødt med saa kraftig modstand, at man vel nu kan regne med, at ialtfald de første geniale tilløb til sabotering af bestaaende overenskomster er blevet kvalt i fødslen.

Enhver kan dog uden dybere granskning se, at udviklingen gaar i den gale retning, mod inflation med de stadig stærkt stigende priser, men derfor maa der arbejdes paa at skabe prisstop og prisfald, saaledes at en nedgang i varepriserne kan medføre en naturlig nedgang paa det samlede budget.

Det er jo desværre en kendsgerning, at saa lang tid krig og ufred er dominerende i verden, er det jo vanskeligt at finde det rette fodslag i samfundsmaskineriet og finde frem til de tilstande, som hele verden tørster efter, velordnede forhold: fred paa jorden og fordragelighed blandt menneskene.

I haab om at dette, trods alle de mørke skyer som nu truer, vil lykkes i den kommende tid, vil jeg paa tærskelen til det nye aar slutte disse korte betragtninger med en tak til alle mine medarbejdere indenfor organisationen, og tak til de medarbejdende organisationer for godt og loyal samarbejde i det svundne aar og med ønsket om et

godt nytjaar!

C. P. Einshøj.

Hovedbestyrelsesmøde

i København 25. og 26. november 1950.

Forretningsføreren aabnede mødet og bød velkommen, meddelte, at næstformanden var fraværende paa grund af sygdom, og gik derefter igang med beretningen.

Der omtaltes nogle pjecer, som forbundet havde modtaget fra „Fremad“, hvorom der havde været nogen misforstaaelse, men sagen var nu bragt i orden.

Der forelaa en henvendelse fra den amerikanske ambassade, Trondhjems plads 4, København, med anmodning om at faa tilsendt „Giv Agt“. Det vedtoges at imødekomme dette, og hovedkassereren anmodedes om at anmelde vort fagblad til den paagældende adresse.

De nye love omtaltes, og hovedbestyrelsen drøftede de ændringer, der var foretaget. Angaaende regler for udbetaling af begravelseshjælp, § 3, sidste stk., vedtog man til førstkommande kongres at søge dette ændret derhen, at pensionister for at bibeholde deres ret til begravelseshjælp, skulle blive staaende som hvilende medlemmer af forbundet med den for disse tilsvarende kontingent.

Paa et tidligere afholdt forretningsudvalgs-møde var det vedtaget, til begunstiggelse for oplysningsarbejdet, at yde tilskud til brevkursus for medlemmer, der maatte være interesserede heri, naar man indsender ansøgning herom til forretningsføreren, der da ville rekvirere de ønskede kursus gennem arbejdernes oplysningsforbund.

Forretningsføreren gennemgik en skrivelse fra likvidationsudvalget ved Kolding sydbaner. Sagen drøftedes og toges til efterretning.

Der drøftedes nogle henvendelser om tegning af abonnement paa „Giv Agt“. Hovedbestyrelsen vedtog, at man ikke skulle beskæftige sig med at optage „ikke-medlemmer“ som abonnenter paa vort blad.

Der forelaa meddelelser fra en del afdelinger om banernes tiltrædelse af ændring i tjenestetidsreglernes § 19. Ændringen gaar ud paa, at der tildeles 53 fridage aarlig i de aar, hvor der forekommer 53 søndage.

Man drøftede meget indgaaende en afskedigelses-sag fra Nordfynske jernbane, som endnu ikke var endelig afsluttet.

Ligeledes drøftede hovedbestyrelsen en sag fra Østsjællandske jernbane angaaende formodning om for lidt udbetalt pension. Hovedbestyrelsen enedes om, efter opfordring, at give tilslutning til at denne sag blev behandlet som fællessag

med juridisk assistance. Det blev overladt forretningsføreren at foretage det videre fornødne i sagen.

Der forelaa skrivelser fra en del afdelinger, som alle var besvaret af forretningsføreren.

Der forelaa en anmodning fra en af vore medlemmer om at faa udbetalt en begravelseshjælp efter hans hustrus død, som han for 13 siden havde undladt at anmelde. Da hustruen var død for 12½ aar siden, og der ikke tidligere har været gjort anmeldelse herom til forbundet, og da vedkommende medlem nu er gift igen, mente hovedbestyrelsen ikke at kunne imødekomme dette ønske efter saa lang tids forløb, men maatte anse dette krav for at være forældet.

Der var ogsaa til forbundet rettet forespørgsel angaaende en afskediggelse, der havde fundet sted for 7 aar siden paa grund af utjenstedygtighed. Vedkommende mente sig nu berettiget til en højere pension, fordi han mente, at hans svagelighed kunne henvises til et tidligere indtruffet ulykkestilfælde, hvorom der ikke var indgivet anmeldelse til ulykkesforsikringsraadet. Forretningsføreren havde svaret, at her kunne man ikke fra forbundets side, efter saa lang tids forløb, medvirke til nogen ændring af det bestaaende forhold, da ethvert ulykkestilfælde skulle anmeldes som saadan indenfor en kort tidsfrist, og da der i alle tilfælde krævedes tydelig bevis for, at den senere indtrufne svagelighed var foraarsaget af det skete ulykkestilfælde, og dette kunne kun de behandlende læger sige god for. Hovedbestyrelsen var enig heri. Man gennemgik endvidere en del skrivelser og forespørgsler fra forskellige afdelinger, som alle var besvaret og toges til efterretning.

Forskellige afdelinger havde rettet forespørgsel om hjemmedagenes betydning, om tjeneste udført paa en hjemmedag kunne sammenlignes med tjeneste udført paa en fridag med hensyn til erstatning. Hertil havde man givet underretning om, at tjeneste paa hjemmedage var at betragte som almindelig tjenestetid uden særlig erstatningsforpligtiggelse. Til spørgsmaalet om hvorvidt man var forpligtiget til at holde sig hjemme paa en hjemmedag er det indlysende, at naar der ikke foreligger noget bestemt forudgaaende varsel om eventuel tjeneste, har de paagældende naturligvis ret til at bevæge sig frit paa deres hjemsted (med hjemsted maa naturligvis forstaaes den by, hvor de er stationeret). Til udrejse paa en hjemmedag kræves der særlig tilladelse, men ingen er naturligvis forpligtiget til at lade sig indespærre i sin fritid, thi det ville jo være at sammenligne med

stuearrest. Forholdet ved privatbanerne i saa henseende afviger noget fra reglerne ved D. S. B, hvor man paa grund af den store personalestab er nødt til paa de forskellige depoter at sikre sig en reserve dels i remisen og dels hjemme; men for denne reservetjeneste ydes der personalet en vis procentdel tjenestetid. Dette vil man imidlertid ikke ofre ved privatbanerne, og som saadan er personalet ved privatbanerne naturligvis heller ikke bundet paa de saakaldte hjemmedage paa anden maade end der her er givet udtryk for. Hovedbestyrelsen gav enstemmigt sin tilslutning til denne redegørelse.

Der forelagdes derefter en mæglingssag fra Horsens-banerne angaaende oprykning af en lokomotivfyrbøder til motorvognsfører. Det var ikke lykkedes ved mæglingsmødet, hvor forretningsføreren var mødt som mæglingssmand, at faa modparten til at respektere den i fællesudvalget af 7. november 1935 indgaaede overenskomst angaaende reglerne for oprykning, idet man henviste til at banerne havde bestilt nogle skinnibusser som, naar de kom, efter deres mening, ville overflødiggøre den krævede forfremmelse. Dette bevirkede, at sagen maatte sendes i fællesudvalget, hvor fællesudvalgsformanden efter den forudgaaende procedure afsagde kendelse paa at banerne var pligtige til at foretage den krævede forfremmelse ogsaa under hensyn til, at man ikke for længere tid kunne lade personalet køre paa konstitutionstillæg, naar der bevisligt var tilstrækkelig tjenestetimer til den paagældende stilling.

Forretningsføreren omtalte samarbejdet indenfor Centralorganisationen af metalarbejdere i Danmark, herunder alle de sager, der i den forløbne periode var blevet behandlet i fællesskab organisationerne imellem samt forestaaende sager, som skulle til behandling i den nærmeste fremtid, omtalte endvidere et nært forestaaende centralledelsesmøde.

Meddelte endvidere at der mandag den 27. november 1950 skulle afholdes ekstraordinær generalforsamling i D. s. F. i Odd Fellow-Palæet, Bredgade, København, med følgende dagsorden:

1. Fremskaffelse af midler til opførelse af arbejder-højskoler.
2. Den økonomiske og politiske situation.
3. Foredrag af fhv. statsminister Hans Hedtoft.

Endvidere refereredes et tidligere afholdt formandsmøde i D. s. F. Derefter drøftedes forskellige aktuelle spørgsmaal for den nærmest følgende tid. Mødet hævet.

Privatbanernes lokomotivmænd advarer regeringen mod at ændre den bestaaende pristalsregulering.

Dansk Lokomotivmandsforbund har afholdt fælles medlemsmøde i Aalborg for de nordjyske afdelinger og enstemmigt vedtaget følgende resolution:

„I anledning af, at den nye regering har til hensigt at ændre den bestaaende pristalsregulering og dermed forringe dyrtidsdækningen for den arbejdende befolkning samt tjenestemændene, ønsker de her tilstedeværende medlemmer allerede paa nuværende tidspunkt at udtale, at vi vil finde en saadan handling ganske urimelig. Endvidere paapeger man, at et fremtidigt lønstop som det tilsigtede ligeledes maa findes forkasteligt saa længe der ikke er fundet udveje til at bremse prisstigningen og beskatningen“.

Resolutionen er undertegnet af forbundets formand, C. P. Einshøj.

*Fuldmægtig, cand. polit. Lauge R. Kallestrup
skriver i Socialdemokraten*

Er der nogen mening i et velstandstal?

Kan man i det hele taget konstruere et tal, der giver udtryk for velstanden i samfundet, og vil det være bedre at regulere lønningerne efter dette tal end efter pristallet.

Som indledning til enhver artikel om Danmarks økonomi bliver det altid fremhævet, at en af de væsentligste aarsager til Danmarks nuværende vanskelige økonomiske situation er, at vore importvarers priser siden november 1949 er steget med 56 points eller med 20 pct., medens vore eksportvarer er faldet med 4 points eller med godt 1 pct. De konklusioner, man drager af denne kendsgerning, er imidlertid ret forskellige — alt efter ens økonomiske interesser og viden om økonomiske sammenhæng.

Det er imidlertid indlysende, at Danmark, saafremt det nuværende forhold mellem vore importvarers priser og vore eksportvarers priser holder sig, er blevet fattigere, idet vi for det samme kvantum varer, som vi eksporterer, faar et mindre kvantum varer i import, end vi hidtil har faaet. Overfor denne mindre mængde varer staar imidlertid en større indkomst, idet de stigende importpriser har en stærk tilbøjelighed til at „smitte af“, ikke blot paa den nye produktion, men ogsaa paa de allerede producerede varer, hvilket giver

større indtægt baade til de producerede og til de handlende. Naar arbejdernes og tjenestemændenes lønninger samtidig reguleres efter de stigende priser, er det let at forstaa, at en saadan situation indebærer de bedste muligheder for en galoperende inflation, idet pengeindkomsterne stiger og varemængden falder, hvilket ikke kan undgaa at medføre en stærk stigning i prisniveauet.

Det er denne situation, der har affødt tanken om et „velstandstal“, som iøvrigt ikke nærmere er defineret af dem, der har fremsat tanken, men som uanset dette er medtaget som et særligt punkt i den nye regerings programudtalelse. I henhold til denne skal den overenskomstmæssige pristalsregulering af lønningerne ikke ændres, men regeringen vil søge udregnet et „velstandstal“ som maalestok for udviklingen af den reelle velstand.

Hensigten med at fremsætte tanken om „velstandstallet“ har selvsagt været et ønske om at sætte pristalsreguleringen af lønningerne ud af kraft indtil videre, det vil sige, indtil velstanden efter det konstruerede velstandstal atter begynder at stige. Det skal straks fremhæves som symptomatisk for den kreds, der har fremsat tanken, at der ikke er nævnt noget om at regulere alle samfundsklassernes indtægter efter velstandstallet, men kun lønarbejdernes og tjenestemændenes. Hvis der skal være nogen mening i fremsættelsen af tanken om velstandstallet, maa det naturligvis være saadan, at alle indkomster i samfundet reguleres efter „Tallet“ og ikke blot en mindre del af samfundsindkomsterne. Men tror nogen, der har oplevet to verdenskrige paa, at det vil være muligt at gennemføre en kontrol navnlig med handelens, men ogsaa med landbrugets indkomster? Herom skal der imidlertid senere siges mere; foreløbig skal drøftes spørgsmaalet: Kan man i det hele taget konstruere et tal, der giver udtryk for velstanden i samfundet, og vil det være bedre at regulere lønningerne efter dette tal end efter pristallet?

Det burde maaske straks slaas fast, at indførelse af velstandstal fra arbejderside er blevet mødt med dyb mistillid. Man har naturligvis spurgt: Hvad er meningen? Er vi ikke midt inde i en overenskomstperiode, hvorom der er aftalt lønregulering i forhold til pristallet? Fra arbejdsgiverside er det tilkendegivet, at man ikke fra den side ønsker overenskomsten brudt.

Hvis man ikke kan stole paa, at en aftale holdes, vil det i fremtiden blive umuligt at slutte aftaler mellem de to parter. Disse udtalelser fra de direkte interesserede parter side er baggrunden for, at gennemførelsen af „Velstandstallet“

blev udsat, saaledes at den overenskomsttaftale pristalsregulering af lønningerne ikke skal ændres efter regeringens programmerklæring.

Regeringen har kun i vage vendinger udtalt sig om, hvad der skal forstaaes med et „velstandstal“ og har nu overladt det til Det statistiske Departement at finde frem til en formel, der eventuelt vil kunne anvendes til det givne formaal. Det er derfor indtil videre overladt til hver enkelt at gøre sig sine forestillinger om, hvad der skal forstaaes ved et „velstandstal“. Skal betydningen heraf svare til ordet og hensigten med dets konstruktion, maa velstandstallet formentlig være et indekstal, der giver udtryk for ændringer i forsyningen med varer og tjenesteydelser i det danske samfund maalt pr. indbygger, pr. voksen person, pr. arbejdstime, der er anvendt i produktionen eller en anden valgt enhed.

Skal man have et udtryk for bevægelsen i samfundets velstand, henledes ens opmærksomhed først paa opgørelsen af brutto eller nettonationalproduktet til markedspris opgjort til et bestemt aars priser. Enhver der blot har haft en lille smule at gøre med disse opgørelser ved imidlertid, at disse er behæftet med meget stor usikkerhed, hvorfor man naturligvis vil have stor vanskelighed ved at anvende beregningerne til lønreguleringer, idet et indekstal, man skal anvende i en saadan forbindelse, maa være af en saadan art, at fremgangsmaaden ved tallets konstruktion klart kan defineres. Paa den anden side maa der kun være givet meget snævre grænser for udøvelse af et skøn fra de beregnende myndigheders side, saaledes at beregningen kun giver eet resultat. Men disse betingelser opfylder beregningen af nationalproduktet efter alt at dømme ikke, men man kunne unde nationalindkomstentusiastene, at der til deres beregninger knyttedes samme interesse som der nu knyttes til beregningen af pristallet. I saa fald blev der sikkert sat tilstrækkeligt mange kloge hoveder igang med at dissekere tallene, saa man fik en fuldstændig forstaaelse af, hvad disse tal fortæller, og ikke tillægger dem større betydning, end deres virkelige indhold berettiger til.

Kan beregningerne af nationalproduktet derfor ikke anvendes, maa man ty til anden statistik. At im- og eksporttallene maa tages i betragtning er indlysende. Dette ligger i selve udgangspunktet for beregningernes formaal. Det er saaledes klart, at det maa tages i betragtning, at Danmark i maa-nederne januar—september gennemsnitlig pr. md. har indført for 119 mill. kr. mere, end vi har eksporteret for. Vi har, saafremt gennemsnittet holder sig for hele aaret 1950, „levet paa kridt“

for knap 1,5 milliarder kroner eller godt 5 pct. af den samlede nationalindkomst. Det skal imidlertid for at undgå misforståelser straks siges, at vi ikke ved meget om, hvor meget af disse 1,5 milliarder der er spist op, og hvor mange der er anvendt til at forøge vore lagre med. At vi er blevet fattigere ved at bytteforholdet mellem vore importvarer er ændret, er allerede fremhævet i indledningen, men er det danske samfund blevet fattigere, naar der samtidig er sket det, at indekstallet for den animalske produktion er steget fra 89 for januar—september 1949 til 109 for januar—september 1950? Lægges hertil, at det industrielle produktionsindeks samtidig er steget fra jan.—sept. 1949 fra 146 (gennemsnitlig) til 162 for de tilsvarende måneder i 1950, at besætningerne samtidig er forøget, at antallet af arbejdstimer i industrien er steget, at arbejdsløsheden er blevet mindre, at vi har faaet flere lejligheder færdige, og at høsten i aar tilsyneladende ikke bliver mindre end forrige aar, forstaar man, hvor kompliceret det er at besvare spørgsmaalet, om vi er blevet fattigere, og endnu vanskeligere vil det være at besvare spørgsmaalet, hvor meget fattigere vi i givet fald er blevet. At konstruere et „velstandstal“ af alle disse ingredienser — og mange flere (jeg har kun nævnt nogle tilfælde fra den maanedlige konjunkturoversigt) vil være overordentlig vanskeligt, og der skal en stor kompromiskunstner til for at faa arbejdsmarkedets forskellige interessegrupper til frivilligt at lade lønningerne regulere efter et saadan indeks.

Hvis vi imidlertid tænker os at have konstrueret et saadant velstandstal eller er blevet enige om fremgangsmaaden ved dets konstruktion, og tænker vi os endvidere, at tallet viser, at vi er blevet fattigere, hvilket vi kun er, saafremt vor hjemlige produktion ikke er steget i samme forhold, som forholdet mellem vore importvarers og vore eksportvarers priser er forskubbet i Danmarks disfavør, vil det saa være rimeligt kun at regulere lønmodtagernes indkomster efter et saadant tal? Svaret her maa blive et absolut nej, idet problemstillingen jo netop maa være den, at man skal *have et indkomststop og ikke blot et lønstop*, idet lønmodtagerne, d. v. s. arbejderne og tjenestemændene, ellers bliver de eneste, der kommer til at bære nedgangen i samfundets velstand. Tallet ville derimod muligvis kunne være vejledende for finansministeren ved udskrivningen af skatter og ved anvendelse af de finanspolitiske foranstaltninger mod en truende inflation, idet man vil kunne lade skatterne variere efter „velstandstallet“ saaledes at skatterne stiger, naar tallet falder, og

omvendt nedsættes, naar tallet stiger. Det er vist den eneste maade, man kan tænke sig at regulere indkomsterne i samfundet paa. At gennemføre en effektiv avancekontrol eller en regulering af landbrugets indkomster efter velstandstal maa formentlig paa forhaand anses for haabløst. Man kan i det mindste daarligt tænke sig, at den nuværende regering skulle forsøge et saadant eksperiment.

Men hvorledes virker den nuværende pristalsregulering af lønningerne i forbindelse med spørgsmaalet om en nedgang eller stigning af samfundets velstand? Er der en nedgang i velstanden (som man vil paastaa der er) i forbindelse med stigende priser, virker den nuværende pristalsregulering af lønningerne paa den maade, at lønmodtagernes realindkomst falder med stigende priser, idet det maa erindres, at pristalsreguleringen af lønningerne kun foretages to gange om aaret og først finder sted adskillige måneder efter at de pristigninger har fundet sted, som reguleringen skulle give dækning for. Dette forhold spiller naturligvis navnlig en stor rolle ved store prisstigninger. Hertil kommer endvidere, at den form, hvorunder tjenestemændenes — for den sags skyld ogsaa arbejdernes — lønninger reguleres paa med bestemte beløb og ikke med procentvis tillæg vil medføre, at pristalsreguleringen ikke kan formodes at give fuld dækning for prisstigningen, saaledes at deres realløn gaar ned under en prisstigningsperiode. Naar dette er tilfældet, forstaar man, at der baade fra arbejder- og tjenestemandsside vil lyde meget stærke protester imod at blive endnu daarligere stillet ved indkomstreguleringerne, end de er i forvejen. Skal indkomsterne i samfundet nedskæres for at begrænse forbruget, maa det først og fremmest ske ved en mere skærpet og bedre og mere lige ligning af den direkte beskatning. Her er en virkelig opgave for ligningsinspektørerne. Nogle er begyndt systematisk at gennemgaa landbrugernes skatteopgivelser. Resultatet svarede for saa vidt til forventningerne, idet de to kommuner, der drejede om, fik de ansatte beløb i hver kommune sat op med 300,000 kr. En effektiv skatteligning af alle samfundsklasser maa være et absolut krav, der vil blive stærkere, jo større skattetrykket er. Det kan ikke længere være saadan, at kun lønarbejdere og tjenestemænd betaler den i henhold til loven forudsatte skat.

Lauge R. Kallestrup.

Værn Vore Værdier:

Brandskader hæmmer genopbygningen!

Jubilæum ved Odsherreds banen.

Motorvognsfører E. Jensen kan 1. januar 1951 fejre 25 aars dagen for sin ansættelse ved O. H. J.

Som den paapasselige og pligtopfyldende tjenestemand han er, har han i de forløbne aar skabt respekt om sit navn, saavel blandt kolleger og medansatte som overfor sine overordnede.

At han er afholdt blandt kollegerne, vil jubilæumsdagen sikkert skaffe bevis for.

Skal du nærmere omtales, bliver det, uden at fornærme dig, angaaende dit bøsige væsen, men vi som kender dig ved, at bag bøsigheden finder vi altid en god kollega der aldrig er ked af at gøre en kammerat en tjeneste.

Afdelingen 41 ønsker dig hjærtelig til lykke paa jubilæumsdagen og haaber at vi endnu i mange aar maa se dig iblandt os.

F. S.

Fra forbundet vil vi gerne bringe vore bedste ønsker til jubilaren paa dagen og for fremtiden.

C. P. Einshøj.

Officielt.

Ministeriet for offentlige arbejder.

Fuldmægtig i ministeriet for offentlige arbejders departement cand. jur. T. B. Topsøe-Jensen, er udnævnt til auditor under ministeriet for offentlige arbejder fra den første november 1950.

Fra organisationens side byder vi hr. auditøren velkommen idet vi samtidig udtaler ønsket om samme forstaaende menneskelighed, som man har været genstand for saavel under den forrige auditor Andersens, som under den nylig afdøde auditor K. B. Hansens funktioner.

C. P. Einshøj.

Personalia.

Afdelingsformændenes opmærksomhed henledes paa naar nye medlemmer optages, da at sende deres fagforeningsbog, som skal være frameldt smedeforbundet, samt deres tydelige postadresse til hovedkassereren.

Naar medlemmer flytter fra et sted til et andet, skal de til det stedlige postkontor anmelde deres nye postadresse.

Afdl. 45. Gribskovbanen.

Motorfører P. Larsen er afgaaet ved døden den 27. november 1950.

Afdl. 40. Høng—Tølløse jb.

Motorfører H. Jørgensen har søgt sin afsked fra 1. november og er samtidig udmeldt af forbundet.

Afdl. 18. Horsens—Juelsminde.

Motorfører S. Lund er forfremmet til motorfører i 12. lk. fra 1. november og fra 1. juli er lokomotivfyrbøder B. Thomsen forfremmet til motorfører.

Afdl. 33. Lollandske jb.

Afskedigelsen af lokomotivfyrbøder Carlo Jørgensen annulleret fra 1. november og genindsat i sin stilling.

Afdl. 31. Bogensebanen.

Motorfører F. Johansen valgt til afdelingsformand fra 1. januar 1951.

Afdl. 21. Vejle—Grindsted jb.

Lokomotivfyrbøder M. Petersen har søgt og faaet sin afsked med pension fra 1. november og overføres derefter som hvilende medlem.

Afdl. 37. Østsjællandske jb.

Motorfører Friis, Rødvig, er fra 1. november 1950 forfremmet fra 13.a klassen til lokomotivfører i 11. lønningsklasse med station i Køge.

Motorfører i 12. lønningsklasse S. Frederiksen er pr. 1. december 1950 forflyttet fra Stubberup til Rødvig.

Odsherreds jb.

Motorførerne E. Jensen og V. Sørensen, er fra 1. januar 1951 forfremmet til lokomotivfører.

En hertug som lokomotivfører i Spanien.

Hertugen af Saragossa begyndte for 30 aar siden for tidsfordriv at føre lokomotiv for sin kongelige fætter Alfons XIII, men længe varede det ikke, før arbejdet interesserede ham i den grad, at han tog ansættelse som regulær lokomotivfører, og det har han været siden.

Det er vel sjældent, at rejsende spekulerer nærmere over, hvem der fører deres tog, og i hvert fald gælder det sikkert de rejsende, der kommer med nordekspressen fra Hendaye til Madrid. Her er det en lille, men rask mand paa 72 aar, der gør tjeneste. Og denne lille mand er ingen anden end Hertugen af Saragossa, Greven af Arcos, Markis Lazan yde Canizar, der er en af Spaniens fornemste Grander.

I en alder af ca. 40 aar fik han opfyldt et af sine største ønsker, nemlig at faa lov at føre et lokomotiv. Han blev dengang den spanske konges „Liv-lokomotivfører“. Men han udførte sit hverv saa straalende, at han ikke blot blev fast ansat og har virket nu gennem de mange aar, men man har endog slækket paa aldersgrænsen og tilladt ham at fortsætte efter 70 aars alderen. Og nu fører han altsaa den berømte Nordekspres til Madrid. „Jeg vil leve og dø paa lokomotivet“, erklærede han fornylig, men jeg haaber, at jeg faar lov at virke nogle aar endnu, for der er faktisk ikke andet i tilværelsen, der opfylder mig end mit arbejde som fører af lokomotivet. Og saa blinkede den gamle herre fornøjet med øjnene og tilføjede: „Desuden kan man købe æggene bedre og billigere i Hendaye end i Madrid“.

Man fortæller følgende lille episode, der udspillede, da Kong Alfons en dag skulle hjem fra et besøg i Frankrig. Ved grænsen kunne han ikke blive færdig med at sige farvel til de fornemme ledsagere. Men saa stak lokomotivføreren hovedet ud af førerhuset og raabte: „Se nu at blive færdig Alfons. Jeg vil tilbage til Madrid“. — Da ledsagerne studsede over dette frispog, sagde Kongen: „Aa, det er blot min fætter, Hertugen af Saragossa, der fører Nordekspressen.“

Genopbygningsarbejdet i Norge.

Vi maa investere i vor sikkerhed.

Vi staar i dag foran et meget vanskeligt opgør. Den maade, hvorpaa vi løser pris- og lønproblemerne i den nærmeste fremtid vil blive af afgørende betydning for vor levestandard og for den videre økonomiske udvikling.

Der er mange forhold, som i dag spiller ind og gør situationen vanskelig. Vort økonomiske forhold til andre lande er uden tvivl af største betydning. Man maa gøre sig denne udvikling klart, naar man skal tage standpunkt til spørgsmaalet om fuldstændig eller delvis dyrtidstillæg forarsaget af prisstigningen. Det er fristende at ræsonnere paa følgende maade: I dag producerer vi

mere end paa noget andet tidspunkt i vor historie. Den industrielle produktion ligger 50 % højere end før krigen, og hele befolkningen er beskæftiget. Dette maa gøre det muligt at opnaa en højere levestandard end tidligere. Naar man ræsonnerer paa denne maade, glemmer man imidlertid følgende kendsgerninger:

En stor del af vor produktion er kapitalvarer, det vil sige maskiner, transportmidler og raastoffer til industrien. Det er nødvendigt at producere disse ting for derigennem at holde næringslivet i gang og sikre fuld beskæftigelse. Et større antal arbejdere end nogensinde før er beskæftiget med byggeri- og anlægsarbejder, og de planlægger en øget produktion paa langt sigt. Saaledes bliver der en nedgang i vareproduktionen og følgelig „mindre at leve af“ i dag. Da vi maa genopbygge alt, som blev ødelagt under krigen og desuden søge at sikre vor levestandard fremover, maa vi i dag benytte en stor del af de varer og midler, vi disponerer over til disse formaal. Vi gør ligesom bonden: Han lægger en del af kornet til side til saakorn for det følgende aar.

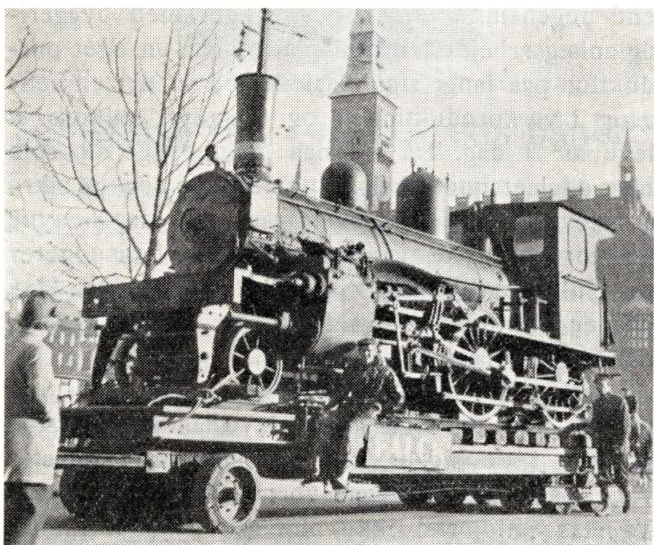
I følge det nationale budget havde vi i dag maattet finde os i en lavere levestandard, dersom vi ikke i de sidste fem aar havde lagt saa stor vægt paa at genopbygge vort produktionsapparat. Vi maa imidlertid ikke blot genopbygge, vi maa ogsaa udvide produktionskapitalen. For det første er folketallet steget med 13 %. Dernæst bliver vore varer, som sælges til udlandet, ringere betalt end før krigen. Virkningen af disse forhold er tydelig: Dersom et firma faar lavere priser for de varer, det sælger, maa det producere mere for at opnaa samme indtægt. Naar firmaet „Norge“ faar lavere priser for dets varer i udlandet, maa firmaet sælge mere for at skaffe sig den samme vare-mængde som før.

Man kan derfor ikke sige, at produktionen er større end før krigen, og at vi følgelig kan opnaa en højere levestandard. Det er den varemængde, som vi selv producerer, og den som vi kan skaffe fra udlandet, som bliver afgørende for vor levestandard. Denne sidste varemængde vokser ikke i den første tid fremover, det er sørgeligt, men det er en kendsgerning. Kommunisterne er i høj grad ansvarlige for denne situation, da de gennem deres krigspolitik tvinger den vestlige verden til at benytte en stor del af den samlede varemængde og de disponible midler til uproduktive militære formaal. De tvinger os til at investere i vor sikkerhed.

Man maa gøre sig klart, at det ikke blot er de millioner, som vi ofrer paa vort forsvar, der ska-

ber vanskelighederne. Oprustningen i andre lande fører paa mange omraader til en knaphed paa varer, som er nødvendige for os, og varerne bliver ogsaa dyrere som følge af oprustningen. Dette spiller en ligesaa stor rolle.

Man maa tage hensyn til alle disse forhold, naar man diskuterer, hvor store dyrtidstillægene kan blive uden at resultere i inflation og ødelægge hele det økonomiske grundlag for vor eksistens.

Hvorledes det gik et af „Sydfynske“s lokomotiver.

En dag for ca. 1/2 år siden fik borgmesteren for 1. afdeling i København, Bindslev, et andragende om bevilling af 3000 kr. til køb af et brugt lokomotiv. Det skulle bruges som „legemiddel“ ved heldagsskolen for drenge. Ideen til købet skyldtes skoledirektionsmedlem Astrid Skjoldbo.

Borgmesteren kløede sig i Hovedet og tænkte: Ja, det kunne jo være meget morsomt, men hvor skal jeg placere en saadan udgiftspost. Vi har ingen Konto for „brugte lokomotiver“. Efter nogen tids betænkning mente han, at den kunne placeres paa „Kontoen for humane formaaIs fremme“, og det blev den. Det maa vel ogsaa siges at være humant for lokomotivet at blive brugt i „Legeterapiens Tjeneste“, selv om det skulle gaa lidt ud over de ædle dele efterhaanden.

Inden man naaede saa vidt, var der imidlertid sket adskilligt. Der er mange hindringer at overvinde, naar man vil „begynde for sig selv“ med et lokomotiv, det maatte ideens ophav bekende.

Først spurgte hun daværende trafikminister Carl Petersen, om han kunne forære hende et brugt lokomotiv. Det ville han egentlig gerne, men da han hørte, at det ikke var en privat børnehaven el. lignende, der skulle have det, men derimod Københavns kommune, maatte han sige nej. Det maatte i hvert fald betales med prisen for gammelt jern, erklærede han, altsaa ca. 3000 kr. Med denne besked gik Astrid Skjoldbo til formanden for ledelsen af heldagsskolen, fhv. skoleinspektør Arnvig, der dog fandt ideen lovlig sprælsk. Det endte dog med, at han indvilligede i at skrive under paa den ovenfor omtalte ansøgning til borgmester Bindslev. Og saa begyndte den trange vej igennem magistraten i København, hvis alvorlige medlemmer ikke lige straks kunne tænke sig at købe brugte lokomotiver til legetøj. Dog havde H. P. Sørensen saa meget af drengesindet i sig endnu, at han accepterede tanken, og en skønne dag blev forslaget om købet forelagt borgerrepræsentationen, der er den bevillende myndighed. Ud fra den tanke, at et andet stykke legeredskab f. eks. en glidebane, i vore dage ogsaa koster en masse penge, blev beløbet bevilget.

I mellemtiden var gl. jern imidlertid steget i pris, og nu forlangte statsbanernes handelsafdeling 4000 kr. for lokomotivet plus nogle hundrede kroner for transporten. Det saa nu sort ud for det lille „Sydfynske“s aldershjem. Efter adskillige vecklager og nye henvendelser lykkedes det dog at fastholde statsbanerne ved deres første tilbud, og saa oprandt da den store dag, da lokomotivet — ført af Falck — midt paa formiddagen rullede hen over Raadhuspladsen i København paa vej ud til Stevnsgade, hvor heldagsskolen er beliggende. Her havde drengene i mellemtiden gjort alt parat til kæmpens modtagelse. Der var cementeret, købt sveller og skinner, saa det nye køretøj kunne modtages med hurraraab og honnør, da det ankom. Nu er det skolens store attraktion. Mange skoleklasser rundt om i byen har planlagt besøg paa lokomotivet, og det skal nok vise sig, at et saadant endeligt, en saadan afslutning paa sin glørværdige „løbebane“ ikke bliver ret mange lokomotiver til del.

Værn Vore Værdier:

Tvist, løst papir, oliespild m. m. er farlige brandspredere.

Hold brændsel og brændbare materialer i god afstand fra skorstene, røgkanaler og ildsteder.